

Det er ikke bare et spørgsmål om, at hvis man idømmer eller ikender en eller anden straf, har man dermed løst problemerne; det ved vi godt. Men nogle steder kan det være særdeles præventivt at gøre det, og andre steder må vi i stedet sige, at det er vigtigt, at det sociale system kommer til at fungere mere effektivt, end det gør i dag. Det er også derfor, vi er enige om, at der i boligklagenævnet skal være en repræsentant for det sociale område, som har den viden, der skal til for at kunne gå ind i disse sager. Det var den anden vigtige ting, jeg synes, jeg skulle sige.

Så er det også blevet sagt, at forslaget vil være bureaukratisk. Ja, men når man kommer med et nyt forslag, vil det selvfølgelig medføre dannelsen af en ny institution, og så er det bureaukratisk. Der vil også være nogle tilkendegivelser om, at man gerne vil se, om der skulle være nogle andre virkemidler, og samtidig – som hr. Jørgen Estrup sagde – skal vi tage hensyn til den enkelte lejers retssikkerhed. Men meningen er altså, at vi skal tage fat på problemerne, før de bliver til uløselige konflikter. Det er det, der er formålet med lovforslaget.

Jeg vil gerne sige noget til hr. Villy Søvndal vedrørende udlejere og lejere. Jeg har bemærket den rapport, udvalgene har fået tilsendt, og det eneste ønske fra lejernes side, som ikke blev opfyldt, var spørgsmålet om udlejeren. Men skulle det så være det store problem? Nej, det er det altså ikke. Det kan godt vise sig at være et problem, det siger jeg ikke noget om, men det er ikke det store problem. Problemet er at få iværksat nogle virkemidler, og det er vist lige tidligt nok, at hr. Villy Søvndal vil nedlægge veto på baggrund af den ene ting. Jeg synes, man skal se mere på hensigten, som den er tilkendegivet, og spørge: Hvad er det, der skal til?

Lad mig også understrege endnu en gang – for at der ingen misforståelser skal være – at der er tale om et 3-årigt forsøg, som vi gerne vil iværksætte for at få erfaringer fra de to amter, før vi vender tilbage til sagen i Boligudvalget og i Folketinget. Vi skal undersøge, om det er den rigtige måde, vi har valgt, og jeg skal selvfølgelig tilsige al den støtte, der kan komme fra Boligministeriet, når der skal svares på de spørgsmål, som også indgår i de videre drøftelser.

Men jeg er meget glad for, at man er enig i sigtet og hensigten med lovforslaget, for så skulle det vel også kunne lykkes for os at blive enige om de mere faktuelle ting, som er kommet frem under debatten i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om forøgelse af det støttede boligbyggeri.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 21/2 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Dette beslutningsforslag er en næsten uændret fremsættelse af et tidligere beslutningsforslag fra folketingsåret 1993-94, og forslaget går ud på, at der skal iværksættes en række foranstaltninger med henblik på at forøge nybyggeriet af ældreboliger, ungdomsboliger og almennyttige boliger.

Lad mig i den forbindelse pege på, at der med virkning fra 1. januar 1994, også med SF's tilslutning, er gennemført en decentralisering af det støttede byggeri. Decentraliseringen medfører, at den enkelte kommunalbestyrelse fremover frit kan bestemme, hvor mange støttede boliger der skal opføres i kommunen. Begrundelsen for denne bestemmelse er, at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der bedst kan vurdere det lokale behov for støttet boligbyggeri.

Hvordan decentraliseringen påvirker omfanget af det støttede nybyggeri, afhænger således af de beslutninger, der træffes af landets 275 kommunalbestyrelser. Man kan ikke på forhånd